మనసు మాట వినదు

కమలాగాయత్రి(క్రొవ్విడి)చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

తలతిప్పి అతని వంక చూసింది.

ఆమె చేతిలో ఉన్న బుక్ చూపుతూ అడిగాడు, "ఇంతకీ ఇదేంటి, వదలకుండా పట్టుకుతిరుగుతున్నావ్?"యధాలాపంగా అడిగాడు.

దాన్ని గుండెకి హత్తుకుని చెప్పింది. " నా డైరీ..నా..... మనసు.. కావాలా...?"

చివ్వున తలెత్తాడు. ఒంట్లో రక్తం మొత్తం పొంగినట్టు ఎర్రబడిందతని ముఖం. కొంటెగా నవ్వి "చదువుతారా అని అడుగుతున్నాను.. " అంది.

"అలా ఇంకొకరి డైరీ చదవడం మేనర్స్ కాదు.." కాస్త వణికిందతని గొంతు.

"ఇంకొకరికైతే నేనూ ఇవ్వను.." నవ్వింది. మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"సరే ఇబ్బంది పడకండి. మీరడిగి తీసుకుంటేనే.. నా బలవంతం ఏమీ లేదు.." నర్మగర్భంగా అంది.

ప్రాణం నువ్వేతున్నావని చెప్పలేని వాడిని, నీ లోకం నేనంటే ఎలా ఒప్పుకోను...!

"మనూ.. ప్లీజ్.. ఇంక వెళ్ళు గుడ్నైట్.." బెరుగ్గా చెప్పాడు. ఇంకాస్సైతే.. తాను బయటపడిపోవడం ఖాయం.

"వచ్చే ఫ్రైడే మీ పర్ణశాలకి వస్తున్నా.." టాపిక్ మారుస్తూ చెప్పింది.

రిలీఫ్ గా చూసి, చెప్పాడు, "రా, నిన్నెవరాపారు?"

"కొద్దిసేపటి కోసం మాత్రం కాదు మిస్టర్ భరద్వాజా...", ఒక్కోపదమే వత్తి పలుకుతూ అంది.

ఉలిక్కిపడి చూశాడు, "అంటే..."

"అంటే.. ఆ రోజు మ్యాచ్ వుందనీ.. అంత పెద్ద హోమ్ థియేటర్ పెట్టుకుని పిలవరా చూద్దాం రమ్మని... " అల్లరిగా నవ్వుతూన్నాయామె కళ్ళు. భరద్వాజకింకా నోట మాటరాలేదు. "ఏమైందలా ఫ్రీజ్ అయిపోయారు. మీరేం అనుకున్నారేంటీ.. ?" నవ్వాపుకుంటూ అడిగింది.

"ఏమనుకున్నానా నిన్నూ.." చెయ్యెత్తి చిన్నగా కొట్టబోయాడు. చప్పున వెనక్కు తగ్గింది. తటాల్న చేతిని కంట్రోల్ చేసుకుని వెనక్కి తీసుకున్నాడు. ఆమెతో తనకి పెరుగుతున్న చనువుని గమనించి అతనిలో అలజడి మొదలైంది. చప్పున తనని తాను నిభాయించుకుంటూ, "ఓ.. తప్పకుండా రండి.. మీ అందరికీ అరేంజ్మెంట్స్ రెడీగా వుంటాయి.. యూ ఆల్ ఆర్ మోస్ట్ వెల్ కమ్.." తడబాటుగా చెప్పాడు.

కోపంగా చూసింది, "ఆల్ ఏంటి.. వచ్చేది నేనే.. చూసేది మనమిద్దరమే.. లేదంటే అక్కర్లేదు.. రాను పోండి.." అంది అలుకగా.

నవ్వుతూ, "సరే, సరే.. నీ ఇష్టం.. రా.."అనేశాడు. రోజు మొత్తం తన ఛాంబర్లో, మనోజ్ఞా, తనూ.. ఆ ఊహే చాలా టెంప్టింగ్ గా ఉంది. కంట్రోల్ తప్పిపోతున్నాడు. తెలుస్తోంది. ఇదే మూడ్ కంటిన్యూ అయితే తన పని ఇక అయినట్టే.

"వెళ్ళు మనూ.. ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమైంది.. బాగోదు.." మృదువుగా చెప్పాడు. తలూపి దిగబోతూ అడిగింది, "అదీ.... శారీ లో మొదటిసారి చూశారు కదా ఎలా వున్నానో చెప్పరా మరీ..? " బిడియంగా అడిగింది.

భరద్వాజ కళ్ళార్పకుండా ఒక్క క్షణం తదేకంగా చూశాడు. ఆమె రెప్పలు సిగ్గుతో వాలిపోయాయి. వేగంగా కారుదిగి, వెళ్ళబోయింది. చప్పున వంగి చెప్పాడు. "ఏంజిల్ లా.. మనోజ్ఞా.. ఏంజిల్ లా...". ఆమె బుగ్గలు ఎర్రగా కందిపోయాయి. ఇక తనని తాను నిగ్రహించుకోలేనేమో అని భయం వేసిందతనికి. వెంటనే కారు స్టార్ట్ చేసుకుని వచ్చేశాడు.

తుఫానులా వెళ్ళి, మేఘాల్లోవున్నట్టు తేలుకుంటూ వచ్చిన భరద్వాజని ఆశ్చర్యంగా చూశాడు పాణి. సరాసరి రూమ్ లోకి వెళ్ళి షూస్ కూడా తీయకుండానే మంచంమీద వాలిపోయాడు. ఏదో తీయని అనుభూతి మనసంతా పరుచుకున్న భావన. మత్తుగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"సర్.. "

"ఊ... "

"రేపు ఈవెనింగ్ *8.00*కి ఫ్లైట్ బుక్ చేశాను.. సర్... "

"చేసేశావా..?" కళ్ళు తెరవకుండానే అడిగాడు.

"ఎస్ సర్.. మీ ప్యాకింగ్ అదీ.."

"ఐతే కేన్సిల్ చేసేయ్..."

"సర్.." తాను సరిగ్గానే విన్నాడో లేదో పాణికి అర్థం కాలేదు.

"ఏ సెడ్ కేన్సిల్ ఇట్.. కేన్సిల్ కరో.. నాకింకే భాషలూ రావు పాణీ.. నీకర్థమయేలా చెప్పడానికి.. కేన్సిల్ చెయ్యి..."

"ఓ.... ఓ.కే. సర్.." అయోమయంగా చూసి బయటకి నడిచాడు.

మత్తుగా కళ్ళు తెరిచి మళ్ళీ మూసుకున్నాడు. ఇంకా కొద్ది రోజులిలా ఆమెతోనే ఉంటే తమ మధ్య అంతరాన్ని తానే మర్చిపోయేస్థితి వస్తుందేమో. ఫ్రైడే కదూ తనొస్తానంది.. వెళ్ళిపోవాలి తొందరగా ఆమెకి నచ్చజెప్పి, దూరంగా... పింక్ శారీ లో ఎంత అందంగా మెరిసిందీ రోజు. శారీ.. అంటే గుర్తొచ్చింది ఆరోజూ ఇలాగే శారీలో బాగుందని, చీర చూసి ముచ్చటపడిందని, ఆమెకి నచ్చిందనిపించిన శారీ కొనేశాడు. కొనడం ఐతే కొన్నాడు కానీ ఏమనుకుంటుందోనని ఇచ్చే ధైర్యం మాత్రం చాల్లేదు. ఇప్పుడిస్తే.. తనకి తెలుసు... చాలా మురిసిపోతుంది... ఇస్తాడు.. ఆ వెన్నెల కళ్ళలో ఈ రోజు నీళ్ళు తెప్పించాడు.. రేపు మెరుపులు చూడాలి.... చూసి తీరాలి.. చూసి....!

కళ్ళుమూతలుపడ్డాయతనికి.

"హాయ్ గుడ్ మోర్నింగ్" హుషారుగా విష్ చేసింది. నవ్వి తలూపాడు.

"ఏంటీ మౌనవ్రతమా.. చేతిలో ఏంటది?"కుతూహలంగా అడిగింది.

"చెప్తా పద.." అంటూ గ్రీన్ లాన్స్ కేసి నడిచాడు.

"ఏ స్మాల్ గిఫ్ట్ ఫర్ యూ.." భరద్వాజ వేళ్ళు కాస్త కంపించాయి.

"గిఫ్ట్.. ఎందుకూ.. ఏ సెలెబ్రేషన్లో...? " ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"ముందు తీస్కో.." అందించాడు.

ఆమె మొఖంలో సన్నటి చిలిపినవ్వు, కళ్ళెగరేస్తూ, "ఏంటీ కొంపదీసి ప్రపోజ్ గానీ చేస్తున్నారా..? మీడియాకి చెప్పేస్తానూ.." అంది.

సూటిగా చూశాడు. నవ్వలేదతడు. ఒక్కసారి ఆమెకేసి ఆర్తిగా చూసి చప్పున మొఖం తిప్పుకున్నాడు. కంగారుగా చూసిందామె, "సారీ.. జోక్ చేశాను.. ఓవర్ ఐందా.?. అతి చనువు తీసుకున్నాను కదూ.." అంది మెల్లగా.

"ప్లీజ్ మనూ.. అలాంటి మాటలొద్దు. నా దగ్గర నువ్వెలాగైనా వుండచ్చు. నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు మాట్లాడచ్చు. నీకే రెస్ట్రిక్షన్ లేదు. యూ హావ్ ఎవ్రీ రైట్.. " భరద్వాజ గొంతు వణికింది.

నమ్మలేనట్టు చూసింది మనోజ్ఞ. అంత ఎమోషనల్ గా, అంత ఓపెన్ గా భరద్వాజ ఎప్పుడూ లేదు. ఆమెకేదో అర్థమైనట్టు చూసింది.

ఏదో అనబోయి ఆగింది. బయటపడనీ. అతనంతట అతనే ఓపెన్ అవ్వాలి. తానెదురు చూడగలదు. ఏమీ అర్థం కానట్టు, కామ్ గా నవ్వేసి, "ఇంతకీ ఏముందిందులో..? "అంటూ ప్యాకెట్ విప్పదీసింది. అదేంటో చూస్తూనే ఆమె కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి, అంటే ఆ చీర తనకి నచ్చడం చూసి... అంటే తన కోసం.. తనకోసం... ఆమె కళ్ళలో నీళ్లు నిలిచాయి.

"థ్యాంక్యూ సో.. మచ్.. కానీ.. ఐ కాంన్ట్ టేక్ దిస్.. ఇంత కాస్ట్లీ గిఫ్ట్..." చప్పున తన చేత్తో ఆమె నోరు మూశాడు.

"నచ్చిందా లేదా..?" అంటూ చెయ్యి తీశాడు.

"నచ్చడం కాదు భరద్వాజా... ఇంత కాస్ట్.... "మళ్ళీ ఆమె నోటికి అతని చేతి వేలి తాళాలు పడ్డాయి.

"నచ్చిందో లేదో చెప్పు చాలు. కాస్టడగలేదు నేను.." నవ్వుతూ చెప్పాడు. ఈసారి మనోజ్ఞ ఏమీ మాట్లాడలేదు. అతన్నోసారిచూసి తన పెదవులు మూసిన వేలికొసలని ముద్దాడింది. అదిరిపడి చెయ్యి వెనక్కి తీసుకున్నాడు. మెల్లగా చీర ఒళ్ళోపెట్టుకుని అతని చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని తన ఎదకి హత్తుకుంది. భరద్వాజ రియాక్ట్ అవలేదు. షాకింగా ఆమెనే చూస్తున్నాడు. నెమ్మదిగా అతనికి దగ్గరగా జరిగి అతని భుజానికి తలాన్చుకుని, అతని చేతిని మరింత చేరువగా హత్తుకుంది. అప్పుడు కదిలాడతను...

...విసురుగా లేచి, ఆమెని తన దగ్గరకి లాక్కున్నాడు. మునివేళ్ళతో ఆమె ముఖాన్ని తన వైపుకి తిప్పుకున్నాడు, సన్నగా కంపిస్తున్న ఆమె పెదవులను సున్నితంగా వేలికొసలతో తాకాడు. అది ఒక్క క్షణమే, ఇక అతని మనసు పూర్తిగా వశం తప్పింది. ఆ లేత పెదవులని గాఢంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆ లేత పెదాలు, ముద్దొచ్చే ముఖం, విశాలమైన నుదురు, నల్లని కళ్ళు, పొడవాటి నాసిక, చిన్నిగడ్డం, చూపుకే ఎర్రబారే బుగ్గలు... ఆమె ముఖంలో అణువణువూ ఎక్కడా వదలకుండా ముద్దాడాడు. అన్ని రోజుల నిగ్రహం ఆనకట్ట తెగినట్టు తెగితే ఎలా వుంటుందో తెలిసిందామెకి. సంతోషంతో కళ్ళ నీళ్ళుతిరిగాయి. అతని కౌగిలి బిగువులో ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరైంది. అంతలో స్త్రీ సహజమైన సిగ్గుతో అతన్ని విడిపించుకోబోయింది. నడుం వెనకగా చేయి వేసి అతను దగ్గరగా హత్తుకోవడంతో అంత బలమైన అతని చేతుల్ని తప్పించుకోవడం అసాధ్యమైందామెకి. అంతలో మరింత తమకంగా ఆ లేత పెదాలని మళ్ళీ అందుకున్నాడు.

హఠాత్తుగా షాక్ తిన్నట్టు, అకస్మాత్తుగా అతను స్పృహలోకొచ్చాడు. తటాల్న ఆమెని వదిలేశాడు. అప్పటికే అతని స్పర్శతో ఆమె శరీరం మొత్తం చిగురుటాకులా కంపిస్తోంది. సిగ్గుతో కందిపోయిన ముఖంతో అతని వంక బిడియంగా చూసింది.

"హాట్ యామై డూయింగ్.. ?" అంటూ తనని తాను పైకే మందలించుకున్నాడు. చప్పున లేచి "అయామ్ సో సారీ.. సో సారీ మనోజ్ఞా..." అని చెప్పి వెనక్కి వడివడిగా అడుగులేశాడు. తెల్లబోయి చూసింది. దుఃఖం పొంగుకొచ్చిందామెకి. అంతలో అర్థమైంది.. అతని బాధకి కారణం.. తన వయసు.. తామిద్దరి మధ్యలో నిలిచిన ఏకైక అడ్డుగోడ.. అది గ్రహిస్తూనే రివ్వున అతని వెంట పరుగున వెళ్ళి అతన్నివెనక నుండీ పట్టుకుని హత్తుకుపోయింది. బాధగా ఆమె చేతులు విడిపించుకున్నాడు, "వద్దు మనోజ్ఞా, నన్ను వెళ్ళనీ, ఇది తప్పు.. ఐ కాన్ట్ డూ దిస్ టూ యూ... నేను నిన్ను తప్పుగా ప్రొవకేట్ చేశాను. ఇలా జరిగినందుకు సిగ్గుపడుతున్నాను. అయామ్ సో సారీ..." అతని కళ్ళల్లో బాధ స్పష్టమైంది.

"ఊహు... ఇప్పుడు వెళ్ళనిస్తే మీరు నాకు దక్కరు... నేను మిమ్మల్ని వదులుకోలేను.. ఐ కాన్ట్ లూజ్ యూ భరద్...", అతని చేతులు గట్టిగా పట్టుకుంటూ చెప్పి ఏడవసాగింది, భయంతో. తన కోసం కన్నీళ్ళ పర్యంతం అయిన ఆ కళ్ళని చూసి చలించిపోయాడతను.

అప్పుడప్పుడే వాకింగ్ కి వస్తున్నవాళ్లు , వారిద్దరినీ విచిత్రంగా చూస్తున్నారు. ఆ విషయం పట్టించుకునే పరిస్థితిలో ఆమె ఎలాగూ లేదు. తన అన్నేళ్ళ సెలబ్రిటీ హోదానీ, చుట్టుపక్కల ప్రపంచాన్నీ మొదటిసారిగా మర్చిపోతూ ఆమెని దగ్గరకి తీసుకున్నాడు.

"ఓహ్.. ప్లీజ్ డోన్ట్ క్రై మనూ.. వద్దు..మనోజ్ఞా, అయామ్ సో సారీ.., ఏడవద్దు మనూ.. ప్లీజ్.. అసలిదంతా నేను ముందే ఊహించివుండాల్సింది. నా వయసు..నీ ఏజ్.... " తడబడ్డాడు. "....నీకంటే చాలా... మోర్ దాన్ ఇరవయ్యేళ్ళు పెద్దవాణ్ణి. ప్లీజ్ వద్దిదంతా.. లెట్స్ బీ ఆనెస్ట్. నేనూ..." హఠాత్తుగా ఆమె ఏడుపు ఆపి ఇంకేదో చెప్పబోతున్న అతని పెదాల మీద గాఢంగా ముద్దుపెట్టుకుంది. భరద్వాజ అప్రయత్నంగా దూరం జరిగాడు. "వద్దు మనూ.. దిస్ ఈజ్ నాట్ రైట్.. నువ్వు చిన్న పిల్లవి. నీ ఏజ్.. "

అతనికేసి సూటిగా చూసింది."ఐ లవ్ యూ భరద్.. అండ్ ఐ నో దట్ యూ టూ రియల్లీ లవ్ మీ ద మోస్ట్ అని... ", మొట్టమొదటసారి తన మనసుని మాటల్లో చెప్పిందామె. నిశ్చేష్టుడై నిలబడ్డాడు. అతనా షాక్ నుంచి కోలుకునే లోపు అతని చెంపని ముద్దాడి అక్కడ్నుంచి కదిలింది. స్తబ్దంగా పక్కనున్న బెంచ్ మీద కూలబడ్డాడు. ఆమె వెళ్ళి తానిచ్చిన గిఫ్ట్ ప్యాకెట్ తీసుకుని, చిరునవ్వుతో తనవైపోసారిచూసి అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవడం నిశ్చలంగా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

గాల్లో తేలుతున్నట్టే వెళ్ళి మంచం మీద వాలింది. ఆ చీరని అలాగే అపురూపంగా గుండెకి హత్తుకుని ఉండిపోయింది. సెల్ రింగవ్వడం వినిపిస్తోంది. భరద్వాజే.. తెలుస్తోంది మనసుకి. ప్రేమిస్తే మనసుకి దివ్య దృష్టి వచ్చేస్తుందేమో కూడా... అనుకుంది. తనకి తెలుసు ఎందుకు చేస్తున్నాడో, ఏజ్ గురించి చెప్పి భయపెట్టడానికి.. ఇప్పటివరకూ ఇన్డైరెక్ట్ గా అయింది. ఇక డైరెక్ట్ గా చెప్తాడు. కానీ అవన్నీ పైపై మాటలే.. కళ్ళుమూసుకుని అలాగే పడుకుంది.

రేఖ అడిగింది ఆశ్చర్యంగా, "హాస్పిటల్ కి రావా, ఇప్పుడు పడుకున్నావ్.. ?"

"ఊహు.."

"చేతిలో ఆ ప్యాకెట్ ఏంటి? "కుతూహలంగా అడిగింది.

మనోజ్ఞ జవాబు చెప్పలేదు. రేఖ విచిత్రంగా చూసి వెళ్ళిపోయింది.

సెల్ ఆగకుండా రింగవుతూనే వుంది.. చూడకుండా అలానే పడుకుంది. దాదాపు గంట తర్వాత కాలింగ్ బెల్ మోగడంతో లేచి బలవంతంగా లేచి తలుపు తీసింది. ఎదురుగా భరద్వాజ.. అప్రయత్నంగా వెనకడుగు వేసింది.

"ఏం.. ఫోన్ ఎందుకు తియ్యవు? ఎంత భయంవేసిందో తెల్సా.. ఏమనుకుంటున్నావసలు నీ గురించి నువ్వు..?" లోపలికొస్తూనే కోపంతో గట్టిగా అరిచాడు. గోడనానుకుని నిశ్శబ్దంగా చూస్తోంది.

ఆమె సైలెన్స్ తో అతని కోపం రెట్టింపయ్యింది. రోషంగా మళ్లీ అరవబోయి ఆమె కళ్ళలోకి చూసి ఆగిపోయాడు. "కాఫీ.. " నెమ్మదిగా అడిగింది. వద్దన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"నేనూ చాలా బాగా పెడతాను భరద్వాజా.. టేస్ట్ చేయండి.. అలవాటు చేసుకోవాలి మీరు, లైఫ్ లాంగ్ తాగాలి కదా మరి.. " అంటూ లోపలికి నడవబోయింది.

విసురుగా చెయ్యి పట్టి ఆపాడు. "నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో తెలుస్తోందా అసలూ...?"అడిగాడు తీవ్రంగా చూస్తూ.

"ఊహు..తెలీదు. కానీ మీకెంతిష్టమో నేనంటే తెలుస్తోంది.. " అంది అంతే సీరియస్ గా. ఉలికిపాటుతో ఆమె చెయ్యి వదిలేసాడు.

కొద్ది నిమిషాల తర్వాత ఆమె తీసుకుని వచ్చిన కాఫీ మౌనంగా తాగాడు. తర్వాత లేచి వెళ్ళబోతూ, ఆమె వైపు చూశాడు, "వస్తాను. సెల్ ఆన్సర్ చెయ్యి."చెప్పాడు సీరియస్ గా. ఆమె పెదాలు సన్నటి నవ్వుతో అందంగా విచ్చుకున్నాయి. తలూపింది చిరునవ్వుతో.

మర్నాడు మొదటిసారి అరగంట లేట్ గా వచ్చాడు భరద్వాజ, రాత్రంతా నిద్రే లేదని అతని వాలకం చెప్తోంది. అలసటగా, విసుగ్గా వున్నాడతను. మౌనంగా నడిచారు దారంతా. కాఫీకి కూడా ఆగలేదు తిరిగొచ్చేటప్పుడు. మధ్యాహ్నం ఫోన్ లేదు. రాత్రీ లేదు.

ఎన్నోసార్లు అతనితో మాట్లాడాలని, సెల్ చేతిలోకి తీసుకుని, డయల్ చేయాలని ప్రయత్నం చేసి, అంతలో అతని సీరియస్ నెస్ గుర్తొచ్చి ధైర్యం చాలక ఆగిపోయింది. రాత్రి దాటుతుంటే ఇంక వల్లకాలేదు. వణికే చేతులతో డయల్ చేసింది.

"జే.కే. హియర్....", కరుగ్గా వినిపించిందతని గొంతు. కాలర్ పేరు చూడలేదని అర్థం అయ్యింది.

"నేనూ.." ఆగిపోయింది.

"ఓహ్.. నువ్వా.?" అతని గొంతులో చిన్న సంభ్రమం. "ఏంటీ ఈ టైంలో చేశావ్.. ఈజ్ ఎవ్రీథింగ్ ఆల్ రైట్...?" సందేహంగా అన్నాడు.

"ఆ.. అదేం లేదు. ఎందుకో.." ఆగిపోయింది. అతనితో మాట్లాడి సంవత్సరాలైనట్టుంది ఒక్కరోజే తనవల్ల కావట్లేదు. పైగా ఈ ఆగి, ఆగి ఆలోచించి మాట్లాడ్డం మరీ నరకంగా ఉంది. కానీ ఎలా.. చెప్పేది.

"ఏమీ లేదు. గుడ్ నైట్.." వీక్ గా చెప్పింది.

"మనోజ్ఞా..."

"చెప్పండి.." ఉద్వేగంగా అంది.

"నాకు రేపు.. పనుంది.. నువ్వు వెళ్ళిపో వాక్ కి.. నాకూ... కుదరదు.." మాటలు కూడబలుక్కుంటూ చెప్పాడు. మనోజ్ఞకి అతని ముందు ఏడవకుండా ఉండడానికి చాలా కష్టపడాల్సొచ్చింది.

"సరే.." ఆమె గొంతులో జీర అతన్ని దాటిపోలేదు.

మర్నాడు, ఆ తర్వాత రోజూ కూడా అతనికి కుదరలేదు. మూడోరోజు లాన్ లో కూర్చుని అన్యమస్కంగా ఫైలేదో చూస్తున్నాడు.

"హలో మిస్టర్ జే.కే.బీ.." అన్న పలకరింపుకి తటాల్న తలెత్తాడు. మనోజ్ఞ!!

"ఓహ్, నువ్వా కమ్.. కమ్.. ఏంటా కొత్త పిలుపు..?" తడబాటుగా అడిగాడు. ఆమెని ఏదో ఒకరోజు ఫేస్ చేయాలని తెలుసు. కానీ ఏదో తత్తరపాటు.

"కూర్చోవచ్చా సర్..?" అతని ప్రశ్నకి జవాబివ్వకుండా అడిగింది.

"ప్లీజ్. కూర్చో మనూ.. మనోజ్ఞా.." ఆగిపోయాడు. ఆమె హర్టయిందనీ, కారణం తానేననీ తెలుసు. కానీ తప్పదు.

తేరుకుని, "కాఫీ, టీ ఏం తీస్కుంటావు?"ఇంటర్కమ్ తీస్తూ అడిగాడు.

"ఇవి ఇచ్చేసి శలవు తీసుకుంటాను సర్. ఐనా జే.కే. సర్ పనిని డిస్టర్బ్ చేసేంత ధైర్యం నాకు లేదు.." అంది వ్యంగ్యంగా. ఆమె చేతిలో అతని స్వెట్టర్, అతనిచ్చిన గిఫ్ట్ పాకెట్ రెండూ వున్నాయి. అభావంగా చూశాడు. కేవలం తాను రియాక్ట్ కావాలనే ఆమె అలా మాట్లాడుతోందని అర్థమైంది. ఆమె కళ్ళే చెప్తున్నాయి. అవి ఇవ్వడానికంటే ముందు తనని చూడాలని వచ్చిందని.. ఆ కళ్ళలో తన కోసం కురిసే ప్రేమని తాను గుర్తించలేడా.. సడెన్ గా స్నిగ్ధ మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

'జీవితంలో మొదటిసారి... నా కళ్ళలో ఉన్న ప్రేమ, తన కళ్ళలోనూ కనిపించింది, కానీ చాలా ఆలస్యంగా.. ఒప్పుకునే ధైర్యం నాకు ఏమాత్రం లేని ఈ పరిస్థితుల్లో... 'దిగులు గా అనుకున్నాడు.

"వస్తాను" లేవబోయింది.

"కూర్చో మనోజ్ఞా.. నువ్వు నా పనికి ఇంటరప్షన్ అని ఎప్పుడైనా అన్నానా..డిడ్ ఐ ఎవర్ సే దట్..?"మృదువు గా అడిగాడు.

"కాదని అనుకునే ఇన్నాళ్ళూ మీ వెంట తిరిగాను. కానీ అనుకున్నవన్నీ జరగవని తెలుసుకున్నాను. వస్తాను. సెమినార్ టైం అయింది.." కవర్ అందిస్తూ చెప్పింది. భరద్వాజ కదల్లేదు. వాటిని అదుకునే ప్రయత్నమూ చేయలేదు. ప్లెయిన్ గా చూస్తుండిపోయాడు.

అది గమనించి దాన్ని టేబుల్ మీదుంచుతూ చెప్పింది, "నన్ను అవాయిడ్ చేయలేక మీరు చాలా ఇబ్బంది పడుతున్నట్టున్నారు భర..", తమాయించుకుని, 'సారీ.. జే.కే.సర్.. పనుందని చెప్పి, వాకింగ్ మానేసి, బిజీ స్కెడ్యూల్ వంకలూ.. వద్దు సర్.. నావల్ల మీకా శ్రమెందుకని నేనే చెప్పాలని వచ్చాను. మీ టైం కి మీరు వాక్ కి వెళ్ళచ్చు. మీకెవరివల్లా.. ఏ డిస్టర్బెన్స్ ఉండ.. ఉండదులెండి..." ఆమె కంఠం వణికింది.

"అయామ్ వెరీ... సారీ మనోజ్ఞా, రియల్లీ సారీ.." మెల్లగా చెప్పాడు.

"సారీ ఫర్ వాట్ సర్... యూ నీడ్ నాట్ ఫీల్ సారీ ఫర్ ఎనీ థింగ్.. వెళ్తాను." అంటూ విసురుగా లేచి వెళ్ళబోయింది.

"ఒక్కనిమిషం అలా కూర్చో మనూ. నువ్వు చెప్పేది చెప్పేశావు కదా. నేను చెప్పేది కూడా విని వెళ్ళిపో. ఆ తర్వాత నేను నిన్ను ఆపను." గంభీరంగా అన్నాడు.

ఆమె కళ్ళలో కొద్దిపాటి విస్మయం. అతని కంఠంలో వున్న కమాండ్ కి లోబడి, అప్రయత్నంగా కూర్చుండిపోయింది. కొద్ది క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా, భారంగా గడిచాయి. చెప్పమన్నట్టు చూసింది.

"నీకు తెలుసు మనూ, థింగ్స్ ఆర్ నాట్ గోయింగ్ స్ట్రెయిట్ బిట్వీన్ అజ్. నువ్వు.. నువ్వు.. యూ ఆర్ క్వైట్ యంగ్ టు థింక్ ఆన్ దోజ్ లైన్స్. కానీ నా ఏజ్ కి అది కరెక్ట్ కాదు. నేను ఆలోచించి తీరాలి. నాకోసం కాకున్నా నీకోసమైనా. అండ్ సెకండ్ థింగ్ నువ్వు నాకు డిస్టర్బెన్స్ కాదు. ఈరోజే కాదు, ఇప్పుడూ, ఎప్పుడూ, అసలు ఎప్పటికీ కాదు. అండ్ నిన్ను అవాయిడ్ చెయ్యడం అంటే... " ఆగాడు. అతనిలో చిన్నతడబాటు,

"....అంటే అది నాకూ అంత ఈజీ ఏమీ కాదు. ఇప్పుడున్న సిట్యూయేషన్ లో అసలు నేనిలా చెప్పకూడదు. కానీ నీ దగ్గర దాచలేను. ఒకవేళ నిన్ను అవాయిడ్ చేయాలని నిజంగా అనుకుంటే జస్ట్ నిమిషం పట్టదు నాకు. ఆ విషయం నీకూ తెలుసు. ఇక్కడ ఫ్లైటెక్కితే క్షణంలో అక్కడుంటాను. తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోవచ్చు. ఒక్కసారి అసెంబ్లీ సెషన్స్ స్టార్ట్ అయ్యాయంటే మనిషినో, మిషిన్నో కూడా గుర్తుండదు. కానీ, నాకలా వద్దు మనూ.. ఐ వాంట్ యూ టూ బీ హేపీ ఈవెన్ వెన్ వియ్ పార్ట్... కానీ అది అబ్రప్ట్ గా జరిగితే బాధగా వుంటుంది. నువ్వలా బిట్టర్ గా వెళ్ళిపోవడం నాకిష్టంలేదు. అందుకే స్లోగా అలవాటు చేద్దామని కొన్ని మీటింగ్స్ అవాయిడ్ చేశాను అంతే.. ప్లీజ్ ట్రై అండ్ అండర్ స్టాండ్. ప్లీజ్... ఇది మనిద్దరికీ మంచిది.."

కొద్ది క్షణాల నిశ్శబ్దం తరవాత, "ఐ లవ్ యూ భరద్వాజా..." అంది మెల్లగా. చివ్వున తలెత్తాడు. కళ్ళుదించుకుని అరిచేతులవంక చూసుకుంటూ నెమ్మదిగా చెప్తోంది., "...మీరిన్ని చెప్పక్కర్లేదు. మిమ్మల్ని ప్రేమించాను. మీ మనసు నాకు తెలుసు. నేను మీ నుంచీ ఏమీ కోరట్లేదు. జస్ట్ నా ఫీలింగ్ చెప్తున్నాను. నావల్ల మీకే ఇబ్బందీ కలుగదు. నా మంచి కోసం అంటూ మీరు నన్ను దూరమూ పెట్టనక్కరలేదు. మీకంటే చిన్నదాన్నే, కాదనను. కానీ చిన్నపిల్లనైతే కాను. అయామ్ సెన్సిబుల్ ఇనఫ్ టు టేక్ మై డెసిషన్స్.."

"మనోజ్ఞా.." అంటూ ఏదో చెప్పబోతున్న అతన్ని వారిస్తూ, "ఇందాకా మీరన్నది.. అదే నేను మీకు డిస్ట్రబెన్స్ కాదన్నమాట.. నిజమైతే.. కనీసం ఇక్కడినుండి వెళ్ళేవరకైనా.. ఈ కొద్ది కాలాన్నీ... కలిసి పంచుకుందాం.. అదీ మీకిష్టమైతేనే.. మీకు సరే అయితే లంచ్ టైంలో కలుద్దాం.. ఎదురుచూస్తుంటాను.. ఉంటానూ.." లేచి వడి, వడిగా గేట్ వైపు అడుగులేసింది.

"మనూ.." అన్న పిలుపుకి గేట్ దాటబోతున్నదల్లా ఆశ్చర్యంగా వెనక్కి తిరిగింది. వేగంగా ఆమెని చేరుకున్నాడు.

"నువ్వు ... నానుంచి ఏదో కోరుతున్నావని నేను భయపడట్లేదు మనూ.. నీతో అలా.. ఇట్స్ నాట్ కరెక్ట్ ఆన్ మై పార్ట్ అని నాకనిపించింది. కానీ.. నిన్ను ఇలా దూరం చేస్కోవడం నాకూ ఏం బాగాలేదు.. అంటే.." ఇంకెలా చెప్పాలో తెలీక ఆగిపోయాడు. సందిగ్ధంగా చూసింది.

"అంటే మీరనేది....?"

"వెల్ అంటే ఏమిటో నాకూ తెలీదు. ఐ కాంట్ లూజ్ యూ ఐదర్. కేన్ వుయ్ బీ.. నో.. వాటై మీన్ ఈజ్ లెట్స్ ట్రై టు బీ లైక్.. లైక్.. గుడ్.. ఫ్రెండ్స్.. ఓ.కే..?" అంటూ తన స్వెట్టర్, గిఫ్ట్ కవర్ ఆమె చేతిలో పెట్టాడు. ఆమె ముఖంలో ఆనందం వెల్లివిరిసింది. తలూపింది. కళ్ళనిండుగా నీళ్ళొచ్చేశాయి సంతోషంతో.

"వెయిట్.. కార్ కీస్ తెప్పించనీ.. సెమినార్ కి డ్రాప్ చేస్తాను.. "తడబాటుగా చెప్పాడు.

హాస్పిటల్ కి చేరేవరకూ ఏమీ మాట్లాడుకోలేకపోయారు. ఇద్దరి మనసుల్లో చెరో విధమైన ఉద్విగ్నత.

"థ్యాంక్స్ ఎలాట్ భరద్వాజా.. ఫర్ ఎవ్రీ థింగ్.. " కారు దిగి చెప్పింది.

"ఏం.. జే.కే.సర్ అనవా.. ఇప్పుడు..?. "నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ఊహు.. ఇక ఎప్పుడూ అనను. వీలైతే మీ ఆఫీస్ కి.. అహా కాదు... అసెంబ్లీకి వచ్చి మరీ అందరి ముందూ భరద్వాజా అని పిలుస్తాను.. " అని నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె రూపం కనుమరుగయ్యే వరకూ అలా చూస్తూవుండిపోయాడు. తన వల్ల కాదు. కావట్లేదు. ఆమె కళ్ళలో అంత డిసప్పాయింట్మెంట్ చూడడం... తన తరం కాదు.. కానీ పాపం తనకోసం ఎంతగా కాంప్రమైజ్ అయింది. ప్రేమించవద్దూ, ఫ్రెండ్ గా మెలగమంటే పాపం మనసులో ఎంతగా బాధ పడిందో గానీ, కేవలం కొద్దిరోజులైనా తనకి దగ్గరగా వుండడంకోసం సరే అంది. గాడ్ ఎలా దూరం అవగలడామెకి..? ఇప్పుడే ఇలా వుంటే మరో నాలుగురోజులయ్యాకా అసలు విడిచి వెళ్ళగలడా.? అది సాధ్యమయ్యేపనేనా.. ఇదేనా ప్రేమంటే.. ఇదంతా ప్రేమేనా...?

(కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments